

stedt, hvis dette er en konventionsstat. Er konnossementet udstedt i en stat, der ikke er konventionsstat, men befordringen finder sted fra en konventionsstat, er befordringen undergivet denne stats konventionslovgivning. Er konnossementet udstedt i henhold til et certeparti gælder, hvad der er fastsat i 1. og 2. pkt., kun for så vidt konnossementet bestemmer retsforholdet mellem bortfragteren og indehaveren.

Stk. 2. Befordring mellem Danmark, Finland, Norge og Sverige og indenrigsfart i disse stater er undergivet konventionslovgivningen i den stat, hvorfra befordringen finder sted, uanset om konnossementet er udstedt eller omsat.

Stk. 3. Befordring i henhold til konnossement til en havn her i riget eller i Finland, Norge eller Sverige fra en stat, som ikke er konventionsstat, er undergivet dansk konventionslovgivning.

Stk. 4. Med konventionsstat forstås en stat, som har tilsluttet sig den internationale konvention af 1924 om konnossementer som ændret ved protokol i 1968. Med konventionslovgivning forstås de i vedkommende konventionsstat gældende lovregler, som gengiver bestemmelserne i nævnte konvention og protokol.

Stk. 5. Uden hensyn til, hvad der er fastsat i nærværende paragraf, kan det i konnossementet bestemmes, at befordringen skal være undergivet reglerne i nævnte konvention og protokol eller en bestemt stats konventionslovgivning.“

14. § 170 ophæves.

15. *Sjette kapitel* affattes således:

„Sjette kapitel.

Om befordring af passagerer og rejsegods.

§ 171. Ved „bortfragter“ forstås i dette kapitel den, som erhvervsmæssigt eller mod vederlag ved aftale påtager sig befordring med skib af passagerer eller af passagerer og rejsegods. Bortfragteren kan være reder, befragter (underbortfragter) eller anden.

Stk. 2. Ved „passager“ forstås den person, der skal befordres eller bliver befordret med skib i henhold til en befordringsaftale.

Stk. 3. Ved „rejsegods“ forstås enhver genstand, herunder køretøj, som befordres i

tilslutning til en aftale om passagerbefordring. Ved „håndbagage“ forstås rejsegods, som passageren har i sin varetægt eller i sin kahyt, eller som han medfører i eller på sit køretøj. Reglerne om rejsegods anvendes ikke, hvis godset befordres i henhold til et certeparti eller konnossement.

§ 172. Med undtagelse af § 178 og af, hvad der følger af §§ 200 og 201 kommer bestemmelserne i dette kapitel kun til anvendelse, såfremt andet ikke er aftalt eller følger af sædvane.

§ 173. Dette kapitel finder ikke anvendelse, såfremt befordringen er underkastet international konvention om befordring med andet transportmiddel.

§ 174. Dersom nogen, som følger med et skib uden at være passager eller høre til besætningen, bliver dræbt eller lider tab som nævnt i §§ 188-189, finder bestemmelserne om indsigelser og ansvarsbegrænsning i dette kapitel tilsvarende anvendelse til fordel for enhver, imod hvem erstatningsansvar gøres gældende.

§ 175. Bortfragteren skal sørge for, at skibet er sødygtigt, herunder at det er tilstrækkeligt bemanded, provianteret og udrustet og i forsvarlig stand til modtagelse og befordring af passagerer. Bortfragteren skal sørge for den sikre befordring af passageren og hans rejsegods og i øvrigt varetage passagerens tarv på forsvarlig måde.

Stk. 2. Uden hjemmel i aftale eller sædvane kan bortfragteren ikke laste rejsegods på dæk.

Stk. 3. Rejsen skal udføres med tilbørlig hurtighed. Deviation kan kun gøres for at redde menneskeliv, for at bjærge skib eller gods eller af anden rimelig grund.

§ 176. Angår aftalen et bestemt skib, kan bortfragteren ikke opfylde aftalen med et andet skib.

§ 177. Er en bestemt person angivet i aftalen som passager, kan denne ikke overdrage sine rettigheder efter aftalen til en anden. Er rejsen begyndt, kan passageren ikke i noget tilfælde overdrage sine rettigheder.